

ע"פ 7876/15 - אחמד חמאמרה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 7876/15

כבוד השופט י' דנציגר  
כבוד השופט נ' הנדל  
כבוד השופטת ע' ברון

לפני:

אחמד חמאמרה

המעורער:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערעור על פסק דין של בית המשפט המוחזק באר שבע  
מיום 7.7.2015 ועל גזר דין מיום 6.10.2017 ב-ע"פ  
13-3-50094 (כבוד השופטת ג' שלו)

ה' באלוול התשע"ו (08.09.16)

תאריך הישיבה:

עו"ד אורן דיגני  
עו"ד ארץ בן-אריה

בשם המעורער:  
בשם המשיב:

**פסק דין**

השופטת ע' ברון:

1. ערעור על הכרעת הדין ועל גזר הדין של בית המשפט המוחזק בבאר שבע (כבוד השופטת ג' שלו) ב-ת"פ

עמוד 1

13-03-50094, שניתנו ביום 7.7.2015 וביום 6.10.2015, בהתאם. המערער הורשע בעבירות של חבלה בכוונה מחייבה (לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק או חוק העונשין); החזקת סכין (לפי סעיף 186(א) לחוק); ושתי עבירות של תקיפה עובד ציבור (לפי סעיף 382א(א) בצוות 382א(ב)(1) לחוק) – ובעקבות לכך נגזרו עליו חמיש וחצי שנים מאסר בפועל וכן עונשים נלוויים.

מוקד הדיון, han בבית המשפט המחויז והן בערכאה זו, הוא תחולתו בנסיבות המקירה של סיג אי השפויות לאחריות פלילתית.

כתב האישום ותשובה המערער

2. בעת האירוע המתואר היה המערער, ליד 1990, אסיר בכלא "אשל" המרצה עונש של 7 שנות מאסר בפועל החל מחודש מרץ 2012; וזאת לאחר שביצע עבירה אינום וכן עבירה של שהיה בלתי חוקית בישראל.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.3.2013 שהה המערער בתא מאסר עם המתلون, ליד 1938 (להלן: המתلون) ושנים נוספים (להלן: אמר וופר). סמוך לשעה 00:3 לפנות בוקר ראה המתلون את המערער בתא, כשהוא ער, ושאל אותו אם קרה משהו. המערער לא ענה, והמתلون הילך לישון. אז נכנס המערער לשירותים, נטל מקל עץ מהחדר למגב ונטל סכין מאולתרת אותה החזיק בתא, ניגש אל המתلون שישן, היכח אותו בראשו ובשאר חלקיו גופו במקל ודחף את המקל לפיו של המתلون. כן דCKER את המתلون בסכין המ AOLTERAT, בין היתר בצווארו של המתلون. המערער המשיך במעשהיו למרותו שהמתلون התעורר וצעק וניסה להרחק את המערער ממנו; אך לשווה – המערער המשיך במעשהיו על אף ניסיונות אלה, ואף צעק שיירוג כל יהודי יהודי עד ליום שבת (שהל למחמתה). אמר וופר ניסו להרחק את המערער מהמתلون, אך המעשים הופסקו רק לאחר כניסה סוחרים לתא, שימושו את המערער מעל המתلون והוציאו אותו מהתא, וזאת כשהמתلون נשאר מדם על הרצפה. המערער המשיך ותקף את הסוחרים, היכח אותם בחזה ובפנים, ובטעם בהם גם לאחר שנאבק עד שהסוחרים נאלכו להתייז גז פלפל על פניו של המערער.

בעקבות מעשיו של המערער הוביל המתلون למרוץ הרפואי סורוקה בבאר שבע, שם אושפז והתברר שנגרמו לו חתכים וחבלות בצוואר ובקרקפת, שוסעה שפטו התחתונה, ונשברו שלוש מצלעותיו; והוא שוחרר מבית החולים יומיים לאחר מכן ביום 24.3.2013. בשל האמור לעיל, ייחסו למערער העבירות כאמור בפסקה 1 לעיל.

3. המערער לא כפר בעובדות המתוארות בכתב האישום; אך טען כי לא ניתן לייחס לו אחריות פלילתית למשעים, בשל אי שפויות.

על כן, השאלה העומדת בנקודה הדיון היא אם המערער בא בגדדי סיג אי שפויות הדעת לאחריות הפלילתית שבסעיף 34 לחוק, ולפיו:

לא ישא אדם באחריות פלילתית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלת שפוגעה ברוחו או בשל ליקוי בכושרו השכללי, היה חסר יכולת של ממש –

- 1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשה; או
- 2) להימנע מעשיית המעשה.

ווער שאין חולק כי ביום המערער חולה במחלה נפש מסווג סכיזופרניה, ומתופל בתרופות בשל כך. המחלוקת בעיקורה נסבה על השאלה אם המערער היה חולה במחלה נפש בעת האירוע – ובפרט אם הייתה לו יכולת של ממש להימנע מעשיית המעשה או להבין את הפסול שבמעשה.

#### השתלשלות העניינים בהתייחס למצבו הפסיכיאטרי של המערער

4. מצבו הפסיכיאטרי של המערער נבחן מספר רב של פעמים, החל משנת 2011, כאשר עד ליום האירוע לא נמצא אצל המערער מאפיינים פסיכוטיים כלשהם. להלן יוצגו הבדיקות העיקריות שעבר המערער לאחר המקרה וממצאיו, שנסקרו בהכרעת הדין. בדיקות אלה נועדו לבחון את מצבו הנפשי הנוכחי של המערער, את כשירותו לעמוד לדין, ואת מצבו הנפשי בעת ביצוע העבירה.

בבדיקה שנערכה ביום האירוע נושא כתוב האישום, ביום 24.3.2013, על ידי ד"ר אירנה אברהם – פסיכיאטרית בשירות בית הסוהר – לא נמצא סימנים פסיכוטיים או דיכאוניים כלל. על אף שהמערער שיתף פעולה באופן פורמלי בלבד, הוא השיב באופן ענייני, לא הביע מחשבות שווא ושלל מחשבות אובייניות או חזיות. במסגרת הבדיקה הומליצה השגחה על רകע קווי אישיות אימפרטיביים. דברים דומים נמצאו גם בבדיקה נוספת נוספת ביום 12.4.2013, גם היא על ידי ד"ר אברהם.

בבדיקה מיום 24.4.2013, כחודש לאחר המקרה, נבדק המערער על ידי סגן הפסיכיאטר המוחזוי (להלן: ד"ר דוברוסין) שהתרשם מ"אפקט חשدني" אצל המערער, וכי המערער מתוח, בעל "רפין אסוציאטיבי קל", בעל שיפוט ותובנה חלקים, וכן דיסימולטיבי בהתקנותו – דבר המקשה על הסקת מסקנות מן הבדיקה. ד"ר דוברוסין התקשה אפילו להגיע למסקנה חד משמעית באשר ליכולתו של המערער לעמוד לדין, והמליץ על הסתכלות במחלה סגורה. עקב המלצתו של ד"ר דוברוסין, המערער שהה מחדש במרכז לבリアות הנפש של שירות בית הסוהר (להלן: מב"ז); ובבדיקות רבות – כמעט יומיומיות – לא נמצא סימנים פסיכוטיים של ממש, אך דווח על שיתוף פעולה סלקטיבי, חרדה קלה, ואפקט מפוחד וחשدني; וזאת תוך שהמערער טוען כי הוא בריא ואין ידוע מדוע אושפז. בבדיקה מיום 3.5.2013 שנערכה על ידי ד"ר רחים גרינשפון, פסיכיאטר במ"ז, ציין המערער לראשונה כי הוא שומע קולות של אנשים צעוקים או בוכים בחדרו, ועוד ציין כי תופעות אלה החלו בעת שהותו בבית הכלא; אך ד"ר גרינשפון ייחס תסמינים אלה למגמתו מצד המערער, ולא להפרעה נפשית.

ביום 4.5.2013 נבדק המערער על ידי רופאה נוספת, ד"ר ויקטוריה חסין, ונמצא כי המערער השיב באופן קצר דיסימולטיבי, שלא הפרעות בתפיסה, אך מסר כי חש שכולם כועסים עליו. בדו"ח הפסיכיאולוגי שנערך למערער מיום 27.5.2013 במהלך אשפוזו במ"ז נקבע כי המערערעונה על שאלות באופן שאינו עקבי, אולי על רקע שיתוף פעולה חלקיו או קשיי ריכוז, וכן כי המערער נוטה באופן ברור לדיווח יתר של פתולוגיה נפשית חריגה (bad faking), כנראה לשם השגת רוח משמי. עוד נקבע כי המערער מתקשה להסתגל ולהתמודד עם בעיות חיים מעוררות לחץ, ובעל מאפיינים נוספים הגורמים להפנמת תחושות כאס ואגסתיות שפותחות מידיו פעם באופן בלתי מושתת. בסיכון הדו"ח נכתב כי שיתוף הפעולה מצד המערער היה חלק ביותר, ככל הנראה על רקע של תגובה הגנטית מוגברת לסטיתואציה

עקב מתח ואולי אף חשדנות, אך לא ניתן לשלול לחלוtin כי מדובר בדיסימולציה של מחלתה. כן צוין כי על פי הממצאים לא ניתן לשלול קיומה של מחלת נפשית או של תהיליך להתפתחות מחלת נפשית - ה גם שצוין כי יש לננקוט זהירות בקביעת מסקנה זו, עקב שיטוף הפעולה המגנתית.

5. סימנים פסיכוטיים ברורים אובייחנו רק כאשר אושפז במב"ן בשנית, מיום 15.3.2014 ועד ליום 13.4.2014, השנה לאחר האירוע. כך, דוחות בין היתר על ריפוי אסוציאטיבי, רמזים למחשבות שווא של יהס (מתן משמעות מיוחדת לאירועים ניטרליים) שמיעת קולות של אנשים כועסים ורכיב פגום; וביום 16.3.2014 ציין ד"ר גראנשפן כי הרושם הוא שהמערער נמצא במצב פרנוואידי, על אף שלא ניתן לשלול מגמות מוגנות מצד המערער. במהלך האשפוז קיבל המערער טיפול אנטיפסיקטי. בהמשך לכך, מיום 4.5.2014 אושפז המערער בהסתמכו במחלה פתוחה, וזאת עקב דיווחים פסיכוטיים הכלולים, בין היתר, מחשבות שווא של יהס ושל רדיפה, אפקט מצומצם וכן שיפוט לקוי. בסיכון האשפוז צוין כי קיים רקע אובייקטיבי של הפרעה פסיכיאטרית.

כאמור, כוון אין חולק כי המערער חולה במחלה הסכיזופרנית.

#### פסק הדין נושא הערעור

6. טענתו העיקרית של המערער הייתה כי הוא נמצא בגדבי סייג האי שפויות לאחריות הפלילית. לשם בחינת טענה זו העידו בפני בית המשפט המתلون, שותפיו לתא של המערער עופר ועامر, ד"ר גראנשפן שהובא כפסיכיאטר מומחה מטעם ההגנה, ופסיכיאטר מומחה מטעם התביעה (להלן: ד"ר כנאענה), וכן הוגש תצהיריהם של הסוחרים שהגיעו לתא בזמן אירוע התקיפה. יעיר כי המערער לא העיד בבית המשפט במסגרת ההליך וגרסתו נלמדה מן ההודעות שמסר במשטרה ובפני הגורמים השונים שבדקו אותו לאחר האירוע. עוד יצוין כי בתחילת המערער טען גם כי אינו כשיר לעמוד לדין, אך הטענה נזנחה לאחר שנשמעה עדותו של ד"ר כנאענה.

בהכרעת הדיון מיום 7.7.2015 עמד בית המשפט על מכלול הראיות והעדויות שהוצגו לפניו.

7. גרסת המערער: בהודעתו הראשונה מיום 22.3.2013 טען המערער כי בעת שעישן סיגריה בלילה, המתلون שם עליו את היד ושאל אותו מודיעו הוא לא ישן – וכצפוי חשב המערער כי "משהו לא טוב ואני לא יודע מה קרה". בהודעתו השנייה במשפטה מיום 27.3.2013 פירט המערער מעט יותר והוסיף כי המתلون דחף אותו מספר פעמים ושאל אותו "מה קרה לך" ו"למה אתה לא מדבר, למה אתה לא עונה"; וכי כתוצאה ממעשיו של המתلون "פחדתי" שהוא רוצה לעשות לו משהו אחריו שאינו אלך לישון [...] ואז נכנסתי למקלחת ולקחתי מה שהוא שם, לקחתי את הגומי שמשתמשים בו למקלחת, ואז התחלת הבעיה". לשאלות החוקר הודה המערער כי הרים סיכון שהייתה על השולחן והשתמש בה כדי לתקוף את המתلون.

ביום 30.4.2013 החיזק המערער גרסה שונה ל佗ורותו של המתلون באירוע, כשבדקתו במב"ן ציין המערער כי המתلون רצה לתקוף אותו בסיכון, עד שחש סכנה לחייו, ועל כן הקדים ותקף אותו; וביום 24.3.2014 בבדיקה על ידי ד"ר גראנשפן ציין כי המתلون "החזיק סיכון נגיד, נתמי לו במקל של הגומי מכות [...] אני רק עשית הגנה". ובאשר למה שקרה טרם התקיפה ציין המערער כי "ישבתי במיטה, ( המתلون ) נתן לי מכח אמר למה אתה לא עונה, לא מדבר [...]

תראה אחרי זה מה אני עשה לך". המתלוון דבק בගירסה אחרת זו גם בבדיקות הבאות שנערכו לו.

8. חוות דעת המומחים: כאמור, לבית המשפט הוגש חוות דעת מנוגדות של שני מומחים – ד"ר גרינשפן מטעם התביעה שמצא כי המערער לא היה נתן במצב רפואי בעת ביצוע פסיקוטי בעשיית המתוארים בכתב האישום, וד"ר כנאהנה מטעם ההגנה שהגיע למסקנה הפוכה.

ד"ר גרינשפן, שבדק את המערער במסגרת שהותו במב"ן, הגיע לבית המשפט המחויז שתי חוות דעת. חוות דעתה הראשונה מיום 4.6.2013 ציין ד"ר גרינשפן את הבדיקות הרפואיות שיפורטו לעיל, וכי בבדיקותיו של המערער במהלך הראשון במב"ן נמצא המערער "שקט פסיכומוטורי", מודע וצலול, בעל התמצאות תקינה ולא עדות למחשבות שווא" או "התנהגות הלווצינטורית". כן ציין כי המערער התמצא היטב בסיטואציה המשפטית והבין מודיע נשלח לאשפוז; ודברים דומים נמצאו אף בבדיקה מיום 3.6.2013 שערכ ד"ר גרינשפן בעצמו. על כן בסיכום חוות הדעת, על סמך בדיקות קליניות חוזרות, הסתכלות פסיכיאטרית בעת האשפוז, ולאחר עיון בחומר הרפואי פסיכיאטרי, בחומר המשפטי ובחומר החקירה המשפטית, מצא ד"ר גרינשפן כי המערער אינו סובל (נכון ליום חוות דעתה הראשונה) ממצב פסיכוטי וכי הוא מסוגל לעקוב ולבהיר את הליכי המשפט וכשר לעמוד לדין. עוד קבע ד"ר גרינשפן כי בעת ביצוע המעשה, המערער לא היה נתן במצב רפואי, ידע להבדיל בין טוב לרע ובין מותר לאסור והבין את הפסול במשעיו. על כן נמצא כי המערער אחראי למשעיו. בחוות דעתו המשלימה מיום 3.4.2014 התייחס ד"ר גרינשפן לחוות דעתו של מומחה ההגנה ד"ר כנאהנה, וטען כי אינה מתיחסת עם עובדות המקרה והמצאים השונים שנמצאו בבדיקות רפואיות קודמות.

בחקירותו הנגדית השיב ד"ר גרינשפן כי "תקן שלמערער הייתה מחלת נפש לא מאובנת עוד בעת ביצוע המעשה (על אף שלא עמדתו לא כך). עם זאת, דחła ד"ר גרינשפן את האפשרות כי המערער DISMOLITIVI וחזר על עמדתו כי לא מחשבות שווא הן שהובילו את המערער לעשיותו המעשה – אלא קווי אישיותו האנטיסוציאליים, יחד עם פרשנותו של המערער לאינטראקציה שבינו לבין המתלוון (השאלה שהפנה המתלוון למערער מודיע זה אינו ישן, ומגע מצד המתלוון); פרשנות הגיונית בהתחשב במצבות כללא, בה אסירים פוגעים אחד בשני לעיתים תכופות.

9. המומחה מטעם ההגנה ד"ר כנאהנה, בחוות דעתו מיום 26.12.2013, הגיע למסקנות שונות מלאה של ד"ר גרינשפן. ד"ר כנאהנה ערך למערער בדיקה ביום 12.12.2013, שבה זה האחרון הציג חשדנות רבה כלפי ההליך וככלפי ד"ר כנאהנה וביקש פעמיים ועוד פעמיים לראות את רישומי. מסקנתו הסופית של ד"ר כנאהנה מן הבדיקה שערכ, מן החומר שהוא מונח בפנוי ומעצם המעשה שביצע המערער, הייתה כי "מדובר בסבירות גבוהה להיווטו [של המערער-ע'ב] שרוי במצב רפואי בתקופת העבירה ושהתנהגותו בעת העבירה הייתה מושפעת בצורה ניכרת וקשורה למחשבות שווא ואינטראקטיבית כלפי המתלוון, ואשר בעקבותיה לא היה אחראי למשעיו. בהתחשב במצבו הנפשי הנוכחי הכלול מחשבות שווא של יחס, אינטראקטיבית פרנוואידית, תובנה לקויה במצבו עם שיפוט ושיקול לקוים, קיים קושי יכולתו לעקוב אחרי ההליכים המשפטיים ולעמוד לדין". מושאל ד"ר כנאהנה על האופן שבו התנסח, השיב בחקירתו הנגדית כי השתמש במנוחה "מושפעת במידה ניכרת" ולא במנוחה "חסר יכולת של ממש" כלשון הוראות סעיף 34ח לחוק, שכן לכארה יכול היה המערער לבחור בפועל אחרית מתקיפה המתלוון, כגון פניה לסתורנים, אך לא עשה כן בשל חוסר אמון בסובבים אותו. אשר לתקיפת הסותרים, ציין כי "יתכן שהמערער היה נסער וכי תגובתו שליבו בין מצב פסיכוטי לבין מרכיב אישותי ראשוני – והוא אינו יכול לומר כי תקיפה הסותרים נבעה מהפסיכוזה של המערער. עם זאת, ד"ר כנאהנה עמד על כך שהתקיפה לא יכולה להיות לנבע ממאפיינים אנטיסוציאליים אלימים של המערער, שכן לא היה כל "טריגר" מניח את הדעת מצד המתלוון כלפיו, שיצדק את התקיפה.

עוד נשאל ד"ר כנاعנה כי אם מעשיו של המערער אכן נבעו מחשבות שוא, מדוע זה הלה נדרש לשפר את גרסתו ולהעלות גרסה שלפיה המתلون הוא שתקף את המערער בסכין. בمعנה לשאלה זו השיב ד"ר כנاعנה כי גם אדם פסיכוטי עשוי לנסות לשפר גרסאות שכן אדם במצב פסיכוטי אינו מנותק לחולון מן המציאות, וכי אכן שמי שתקף מותו אמונה שלמה שהאדם שמלו מתקoon פגוע בו, עדין יבין כי ברמה הבסיסית אסור לתקוף. אשר לבתו האומני שההשmia המערער במהלך התקיפה, כי הוא הרג כל יהודי עד ליום שבת, טען ד"ר כנاعנה כי הבתו אינם שולל ואינו מחדד מצב פסיכוטי.

10. עדויות נוספות המומחים, בפני בית המשפט המחויז העידו גם המתلون, ושותפיו הנוספים לתא של המערער. בעדות המתلون הוצגה גרסה דומהollo שהציג המערער בגרסתו הראשונית במשפטה, ולזו שתוארה בכתב האישום, כאשר המתلون סיפר כי במהלך האירוע אמר לו המערער כי ירוג כל יהודי "עד שבת" (המעערער בהודעותיו לא חלק על כך שייתכן שאמר זאת, אך כלל כי תקף את המתلون על רקע לאומני). המתلون לא הזכיר בעדותו כל מגע או ריב שהתרחש ביןו לבין המערער קודם קודם לאירוע ואף הציג את מערכת היחסים ביניהם עד המקירה כתובה. כאמור, גם שותפיו הנוספים לתא של המערער בעת המקירה מסרו עדות, כאשר עופר חזר בעדותו על העובדות המתוארות בכתב האישום, ואילו עмар הציג בעדותו גרסה שונה במקצת לאירועים; אך בית המשפט המחויז לא נתן לדברים משקל ואין לגבייהם עוד מחלוקת לפניו, ועל כן אין נדרשת להרחיב בעניין זה.

11. הכרעת בית המשפט: לאחר שشكل את כל האמור לעיל קבע בית המשפט המחויז כי מתעורר ספק סביר בנסיבות לשאלת קיומה של מחלת נפש בלתי מאובחנת אצל המערער בתקופת ביצוע המעשה נושא כתב האישום; אך לא כן באשר לשאלת אם המערער היה חסר יכולת של ממש להבין את מעשיו או להימנע מהם.

המסקנה בדבר אפשרות קיומה של מחלת נפש התבססה על הסימנים הפסיכוטיים שנמצאו במהלך האשפוז הראשון של המערער כפי שפורטו לעיל; על התרשםותם של ד"ר דוברוסין וד"ר חסין מדיסימולציה, יחד עם התקשחות המערער כי הוא חולה; ועל הדוח הפסיכולוגי שצין כי לא ניתן לשלול קיומה של מחלת נפש או תהlik התפתחות מחלת נפש (על אף שבית המשפט המחויז ציין כי יש לנוהג בדו"ח זה בזיהירות – וזאת בשל שיתוף הפעולה המוגמת של המערער). כן נעזר בית המשפט בדבריו של ד"ר גרינשפן בעדותו, ולפיהם יתכן שאבחונו של המערער כולקה במהלך נפש "התפספס" בשנת 2013, ומחלתו החלה אף קודם לאירוע.

עם זאת הוסיף בית המשפט המחויז וקבע כי לא מתעורר ספק סביר באשר לשאלת אם המערער היה חסר יכולת של ממש להבין את מעשיו או להימנע מהם – ועל כן הורשע המערער בעבירות המียวחות לו. בבסיס החלטה זו עמדה העדפת בית המשפט את חוות דעתו של ד"ר גרינשפן – שהיתה לפי בית המשפט המחויז אמינה ומקצועית – על פני חוות דעת ד"ר כנاعנה; וזאת מכיוון שעל אף שהאחרון מסר גם הוא עדות מקצועית ואמינה, חוות דעתו אינה עומדת בקריטריונים של חוות דעת פסיכיאטרית משפטית. כך שעה שד"ר כנاعנה "הסביר כי יש הבדל בין הראייה המשפטית הדיקטומית לבין הראייה הרפואית של המקירה על גבי ספקטרום", וgesha זו "אינה יכולה להתකבל מצד מי שכותב חוות דעת משפטית". כמו כן מצא בית המשפט כי חוות דעתו של ד"ר גרינשפן מתישבת עם מכלול החומרים שבתיק, וمبرסמת היטב.

12. חיזוק נוסף למסקנתו כי לא מחשבות שוא הם שהובילו את המערער לביצוע המעשה, מצא בית המשפט המחויז בסתייה שבין העמדת שהציג בא כוח המערער שלפיה ביצע המעשה תוך שהוא שרוי במצב פסיכוטי ובשל

מחשובות שווא שהיה למערער כלפי המתalon, לבין גרסתו המפתחת לאירוע של המערער עצמו. כך, קבע בית המשפט המחויז כי לו אכן היה למערער ציוק פסיכוטי למשו, לא היה לו כל צורך בשיפור גרסתו בונגע למעורבותו של המתalon במעשה. על כן, חוות דעתו של ד"ר כנאננה יכולה אולי להתיישב עם גרסתו הראשונית של המערער, אך אינה יכולה להתיישב עם גרסאותיו המאוחרות ולפיהן המתalon ניסה לתקוף אותו בסיכון. כן ציין בית המשפט המחויז כי אמן לא נראה כי יש הסבר רצינלי או מקובל חברתי להתנהגות כה בוטה ואלימה מצד המערער בתגובה לשאלות תמיינות של המתalon, אך עם זאת נקבע כי לא די בהעדר הסבר כדי להצביע על מצב פסיכוטי. כהסבר אפשרי להתנהגות המערער הציג בית המשפט את האפשרות שהמערער פירש את המגע של המתalon ואת שאלותיו כפלישה לאוטונומיה - ומצא חיזוק להסביר זה בכך שהמערער אובחן בעבר כבעל מאפייני אישיות אימפרוליסיביים. הסבר אפשרי נוספת שננתן בית המשפט המחויז למעשה החירג הוא כי המערער פעל בשל שירותו של פגעה בכבודו עם מנייע געע שהתרפץ, שכן לא ניתן הסבר פסיכוטי לאiom שההשMISS המערער בעת שתקף את המתalon ולפיו ירוג כל יהודי "עד שבת".

יתריה מכך, ציין בית המשפט המחויז כי על אף שדי היה בדברים האמורים לעיל לשם הרשות המערער, אף המינוי בו השתמש ד"ר כנאננה "סבירות גבואה להיווטו [של המערער] שרוי במצב פסיכוטי בתקופת העירה ושהתנהגותו בעת העבירה הייתה מושפעת בצורה ניכרת וקשה למחשבות שווא" אינם המינוח המתאים להגדלת הסיג, אלא לגרסה מרככת שככל משמשת לקביעת אחירות מופחתת.

13. סוף דבר, נמצא כי גם שמתעורר ספק סביר ביחס לעצם קיומה של מחלת נפש בלתי מאובחנת אצל המערער בתקופה שבה בוצע המעשה, המשיבה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי המערער לא היה חסר יכולת של ממש להבין את הפסול שבממשו או להימנע מעשיית המעשה. לפיכך, לא מתקיימים תנאי של הסיג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין – והמערער נשא באחריות פלילית למשו.

14. גזר הדין: ביום 6.10.2015 גזר בית המשפט המחויז את דיןו של המערער. במסגרת גזר הדין דחה בית המשפט המחויז את טענותו של המערער כי על בית המשפט להפחית מעונשו בשל קרבתו לסיג האחריות הפלילית; וזאת מן הטעם שימושה שהועדפה חוות דעתו של ד"ר גרינשפון שלפיה המערער לא היה נתון במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה, אין מקום לומר כי המעשה נעשה בקרבה לסיג האחריות הפלילית. נקבע כי מתוך הענישה שנקבע למשו של המערער נע בין 4 ל-7 שנות מאסר בפועל. בקביעת מתחם הענישה התחשב בית המשפט המחויז בנסיבות העונשין, בכך שהעבירה לוויתה בתכנון מוקדם וכן באכזריות שבה נקט המערער כלפי המתalon. בתוך מתחם הענישה התחשב בית המשפט לחומרה בעברו הפלילי של המערער והיעדר המוראה שלומן החוק. ל考לה התחשב בית המשפט בנסיבות האישיות של המערער, בගילו הצעיר, בהשפעת עונש המאסר עלייו, וכן בעובדה שהוכר כחולה נפש המטופל כיום בטיפול רפואי.

בסוף יום הושת על המערער עונש של 5 וחצי שנות מאסר בפועל, שיצטברו לעונש המאסר שהמערער היה נתון בו בעת ביצוע העבירות; פיצוי למתalon בסך 8000 ש"ח; מאסר על תנאי למשך 18 חודשים, וה坦אי הוא שלא עבר עבירת אלימות מסווג פשע בתוך 3 שנים; מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, וה坦אי הוא שלא עבר עבירת אלימות מסווג עון או עבירה של החזקת סיכון בתוך 3 שנים. נקבע כי תקופת התנאי תימנה החל מיום מתן גזר הדין, ומשמע שבמשך תקופת התנאי יהיה המערער מצוי מחורי סוגר ובריח, כשם שהוא בעת ביצוע העבירה.

טענות הצדדים בערעורים

15. המערער טוען כי בית המשפט המחזוי שגה כאשר קבע כי לא חל בעניינו סעיף 34 לחוק העונשין, ומשכך הרשי את המערער בעבירות שיויחסו לו; ולחופין נטען שבית המשפט שגה כאשר על המערער עונש חמור מדי.

לשיטתו, בהילך בחשבון כי לערער כו"ם מחלת נפש פסיכוטית שאינה במחלהת, העובדה כי מעשי נעדרים כל הסבר רציוני די בה כדי להצביע על ספק סביר כי המערער היה מצוי במצב פסיכוטי בעת המעשה ולא יכול היה להימנע מעשיתו או להבין את הפסול שבו. לדידו של המערער מסקנה זו מתחזקת כאשר לוקחים בחשבון שאף הטענה שהמתלון נגעה במעערר הופרכה בעדות המתلون עצמו, ועל כן מתחזק החשש כי אמונה המערער כי המתלון עומד לפגוע בו מהויה מחשבת שווה של יחס ורדיפה. עוד נטען כי קביעה בית המשפט המחזוי כי הוא לא היה במצב פסיכוטי בעת ביצוע העבירה, עומדת בסתרה לקביעה אחרת של בית המשפט, ולפיה אמירתו הראשונה של המערער במשטרה על אודות האינטראקציה שבינו לבין המתלון לפני האירוע יכולה להתיחס עם קיומן של מחשבות שווה של יחס כלפי המתלון.

כן, לטענת המערער, שגה בית המשפט המחזוי שעה שבחן את "התנהלותו הפסיכוטית" של המערער על פי היגיון של אדם בריא, ומצא תימוכין לפסק דין בגרסתו המתפתחת של המערער. לשיטת המערער, בהחלטת יתכן שאדם שהוא במצב פסיכוטי בעת המעשה ינסה לגבות הגנות משפטיות, וזאת במיוחד כאשר הוא דיסימולטיבי. לחופין טען המערער כי יש לראות בשיפור הגרסה אך ממשום העצמה של הגרסה הראשונית שמסר המערער, ולא גרסה מתפתחת.

בנוסף טוען המערער כי שגה בית המשפט המחזוי בהעדפו את חוות הדעת הפסיכיאטריות שהוגשו מטעם המשיבה, וכלל הפחות הפריז בית המשפט המחזוי במשקל שניית לחוות דעת אלה. לשיטת המערער נודעת חשיבות לעובדה שמדוברה ההגנה ערכ את בדיקותיו בעברית (שפה האם של המערער), בעוד שמדוברה התביעה בדק את המערער באמצעות מתרגמן. כן נטען כי לא היה מקום להעדיף את חוות דעתו של ד"ר גרינשפן מהטעם חוות דעתו הייתה מוגדת לקביעות בית המשפט בנושאים חשובים להכרעת הדין – קרן לעניין קביעה בית המשפט כי קיים ספק סביר שלמערער הייתה מחלת נפש בלתי מאובחנת בעת ביצוע העבירה, והן לגבי קביעה התביעה שגה בקביעות כה מהותית דיסימולטיבי. במצב דברים זה סבור המערער כי משקע בית המשפט כי מומחה התביעה שגה בקביעות כה מהותית בחוות דעתו, לא ברור עוד כיצד ניתן לקבל חלקים אחרים מחוות דעתו.

לבסוף טוען המערער כי אין לזקוף לרעתו את העובדה שלא העיד בבית המשפט. נטען כי ההליך כולו נסוב על מצבו הנפשי של המערער בעת שהיא לטעنته במצב פסיכוטי, ומשכך אין כל נפקות לעדותו.

16. נוסף על הטיעונים בנוגע להכרעת הדין, מופנה הערעור גם כלפי גזר הדין. ביחס לכך נטען כי אף אם בית המשפט לא ישעה לעמדת המערער יש להחיל בעניינו את סיג אי השפויות לאחריות הפלילית הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין, למצער יש בטיעוני המערער בנוגע להכרעת הדין כדי להוביל למסקנה כי המערער עומד בתנאי סעיף 40(ט)(א) לחוק הקבוע כי יש להתחשב בנסיבות מבצע העבירה לסיג האחריות הפלילית בעת קביעה מתוך הענישה. כמו כן, טוען המערער כי בית המשפט המחזוי לא נתן משקל מספיק לכך שהמערער לוקה במחלה נפש פסיכוטית, ולנוכח מחלת זו ריצוי עונש מאסר קשה עבורוMRI צי עונש דומה על ידי אדם בריא; ולא התחשב די בנסיבות האישיות של המערער וגילו הצעיר.

17. מנגד, המשיבה טעונה כי דין הערעור להידחות הן בנוגע להכרעת הדין והן לעניין גזר הדין. לטענת המשיבה עמוד 8

הכרעת הדין מבוססת על ממצאי מהימנות ועובדת, ובראשם חוות דעת המומחים ועדיותיהם, ולשיטתה אין בנימוקי הערעור כדי לסתות מן הכלל כי ערכאת העורoor אינה נוטה להתערב בנסיבות המומחים עובדיים וקביעות מהימנות שנקבעה על ידי הערוכה הדינית. לגופם של דברים, סומכת המשיבה את ידיה על פסק דין של בית המשפט המחויז, ומדגישה את הקושי שבטענות המערער שעה שזה בחר שלא להעיד ולהיחקר על טענות אלה.

לענין חומרת העונש טענת המשיבה כי לא נפל פגם בקביעת בית המשפט כי המערער לא פעל במצב של קרבנה לשיג האחירות הפלילית, ועל כן מתחם העונש שקבע בית המחויז מזמן נכונה את כלל נסיבות המקירה. כן נטען כי אף בתוך המתחם נתן בית המשפט משקל ראוי לנسبתו האישיות של המערער, לרבות מצבו הרפואי.

#### דין והכרעה

18. לאחר שבחנתי את מלא החומר שהונח לפניינו וטענות הצדדים ובמכלול השיקולים הדריכים לעניין, באתי לכל מסקנה כי דין הערעור להידחות, הן בוגע להכרעת הדין והן בוגע לגור הדין. וכך יצא לחברי לעשות.

#### אחריותו הפלילית של המערער

19. סיג אי שפויות הדעת המצויה בסעיף 34 לחוק העונשין קובע לאמור:

לא ישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלת שפוגעה ברוחו או בשל- ליקוי בכושרו השכלי, היה חסר יכולת של ממש –

1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשונו; או

2) להימנע מעשיית המעשה.

כפי שציין בית המשפט המחויז, על מנת שתקיים ההגנה שמעניק הסיג נדרש כי יתקיימו שלושה תנאים מצטברים. ראשית, קיומה של מחלת נפש שפוגעה ברוחו של הנאשם או ליקוי בכושרו השכלי; שנית, שהנאשם פעל מתוך חוסר יכולת של ממש להבין את מעשיו או את הפסול שבמעשונו, או חסר יכולת של ממש להימנע מהם; שלישיית, קשר סיבתי בין התנאי הראשון לתנאי השני. על פי סעיף 34(ב) לחוק, הנタル להוכחת הסיג הוא על הנאשם, ולשם בנטול זה עליו להקים ספק סביר (שלא יוסר) בדבר התקיימותם של התנאים.

אמנם הסעיף דורש את התקיימותם של שלושת התנאים כאמור, אך הדגש המשפטי אינו על עצם קיומה של מחלת נפש כהגדרתה הפסיכיאטרית, אלא על מידת השפעתו של המצב הנפשי על יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשונו (או מחדלו) או להימנע מעשיית המעשה (ראו: ע"פ 13/2019 פאיס נ' מדינת ישראל

(6.7.2015), בפסקה 17; ע"פ 5417/07 בונר נ' מדינת ישראל (30.5.2013), בפסקה 24). בעניינו קבע בית המשפט המחויז כי עלה בידי המערער להקים ספק סביר בנוגע לשאלת קיומה של מחלת נפש בלתי מאובחנת בתקופת ביצוע העבירה. המשיבה אינה חולקת על קביעה זו, ולפיכך הדיון בסוגיות התקיימות של הסיג מתמקד בשאלת: האם המערער היה חסר יכולת של ממש להבין את הפסול שבמעשיו או להימנע מעשיית המעשה.

20. מطبع הדברים, מקום שאין מחלוקת בנוגע להשתלשות העובדות וטענתו העיקרית של הנאשם כי הוא מצוי בגדיר סיג אי השפיות, הכרעת הערוכה הדינונית נשמרת בעיקרה על חוות דעת המומחים ועדויותיהם, שמאפשרות לבית המשפט לבסס את התשתית הראיתית הצריכה לעניין. אך גם בעניינו התוצאה בהכרעת הדין נגזרת במידה רבה מהעדפותו של בית המשפט את חוות דעתו של מומחה ה给人一种 ד"ר כנאהנה ד"ר כנאהנה; וזאת לאחר שאלה העידו לפני ועומתו עם חוות הדעת.

הלכה ידועה בעניין זה היא כי לא בנקול תעורר ערעור בנסיבות העורער בנסיבות שקבעה הערוכה הדינונית, ובכלל זה העדפת חוות דעתו המקצועית של מומחה אחד על פני משנהו – שעה שהמומחים נחקרו ועומתו עם חוות דעתם, ולערוכה הדינונית הייתה האפשרות להתרשם ממהימנותם וממקצועותם של המומחים (ראו למשל: [ר' רוזינקן](#) חבני נ' מדינת ישראל (24.8.2015), בפסקה 35; וכן לע"פ 3617/13 טיטל נ' מדינת ישראל (28.6.2016) (להלן: עניין טיטל), בפסקאות 24-25, שם הבחן השופט שלהם בין למצאים המבוססים על התרומות ישירה של הערוכה הדינונית מן המומחים, בין למצאים המבוססים אף על חוות הדעת כתובות שהיו לפני הערוכה הדינונית). כפי שיבואר, בעניינו מצאתי כי מתעוררים ספקות באשר לדוחית חוות דעתו של ד"ר כנאהנה על הסף ואימוצה ללא סיג של זו שהציג ד"ר גרינשפון; אך בד אין בספקות אלה כדי לשנות מן המסקנה שאליה הגיע בית המשפט המחויז ולפיה בסופו של יום יש להעדיף את חוות הדעת של ד"ר גרינשפון, ומילא אין בכך כדי לשנות את תוכנת פסק הדין. והדברים יובהרו להלן.

21. הטעם העיקרי שנותן בית המשפט המחויז להעדפת עמדתו המקצועית של ד"ר גרינשפון הוא שחוות דעתו של ד"ר כנאהנה "AINA" עומדת בקריטריונים של חוות דעת פסיקטרית משפטית, והסתנדרטים לפיהם הוא בוחן את הנאשם אינם עומדים בקריטריונים הקבועים בחוק" (עמוד 162 להכרעת הדין של בית המשפט המחויז). בית המשפט הדגים זאת באמצעות חוסר נוכנותו של ד"ר כנאהנה להתאים את עמדתו המקצועית לראייה המשפטית הדיקטומית, והעדפתו להישאר בגדיר הראייה הרפואית הנעה על גבי ספקטרום; כפי שהדבר בא לידי ביטוי, בין היתר, באמירותיו בכל הנוגע לשאלת אחריותו של המערער למשעו ולמידת ההשפעה של מצבו הפסיכוטי על התנהגותו בעת העבירה.

קביעה זו מעוררת קושי. חוות דעתו של ד"ר כנאהנה אמונה לא כללה קביעה חד משמעות המתאימה למונחים שבסעיף 34ח לחוק; אך יש לציין כי בית המשפט, ולא המומחה המקצועית, הוא האחראי על "תרגום" חוות דעתו של המומחה בנוגע למצבו הנפשי של המערער למונחים משפטיים כנדרש בחוק (ראו למשל, ע"פ 7408/09 גdone' מדינת ישראל (10.3.2013), בפסקה 17; עניין טיטל, בפסקה 27; [ר' אשלומוב נ' מדינת ישראל \(5.7.2012\)](#) (38), בפסקה 130 ד"ר כנאהנה הציג לפני בית המשפט עדשה מורכבת, שלא פגיעה "הדברים ברפואה הם לא בדיק שchor ולבן" (עמ' 130 לפרטוקול הדיון מיום 1.3.2015 בבית המשפט המחויז), כפי שמתחייב לשיטתו מה חובות האתיות המוטלות עליו ומミיטב הבנתו המקצועית. בכך שמדובר רפואי מכך שלאחרוג מ"ארגון הכלים" המקצועית שלו, ומשתמש בגדיר חוות דעתו במונחים מקצועיים שאינם תואמים במלואם למונחים המשפטיים הנזכרים בחוק, אין כל פסול; ואין בנסיבות גישה זו שלעצמה כדי להצדיק העדפת חוות דעת נגדית.

22. עם זאת, ועל אף שנראה כי יש באמור לעיל כדי להחליש במעט את מסקנת בית המשפט המחויז ש לפיה יש להעדיין את חוות דעתו של ד"ר גרינשפון, אין בכך כדי לשנות את התוצאה שאליה הגיע בית המשפט המחויז לעניין אחוריותו הפלילית של המערער – וזאת מימי טעםם. ראשית, ישנו טעםנים נוספים לכך ש חוות דעתו של ד"ר גרינשפון נמצאה עדיפה. כך למשל, ד"ר גרינשפון בדק את המערער מספר פעמים, בשורת בדיקות שהתרחשו על פני תקופה של יותר משנה, החל מסמוך לאיורים הנדונים ועד למעלה משנה לאחר המקרה – כאשר אובדן לראושנה כחולה במחלת נפש; ככלעומתו, ד"ר כנאהנה בדק את המערער פעמי אחת בלבד, וזאת תשעה חודשים בלבדים לאחר האירוע. בנוסף, הגם ששתי חוות הדעת נמצאו אמיןנות, בית המשפט המחויז העדיין את חוות הדעתו של ד"ר גרינשפון גם מן הפן המקצוע, שכן היא הייתה מנומקת היטב, מבוססת על מסמכים רבים על אודות מצבו הנפשי של המערער ועל היכרות מעמיקה עימיו, וד"ר גרינשפון הותיר רושם מזכיר ומיהמן עד מזד על בית המשפט. עוד יצוין כי כנזכר לעיל, בבדיקות שנערכו למערער מיד בסמוך לאיור – על ידי מגוון רפואיים – לא נמצא כל רמז למאפיינים פסיכוטיים.

שנית, אף לגופו של עניין, אין בחוות הדעת שהוצאה על ידי ההגנה כדי להוועיל למערער לעניין תחולת סיג או השפויות; וזאת מן הטעם שאף אם הייתה חוות הדעת של ד"ר כנאהנה (בלוויי עדותם בבית המשפט) מתකבלת במלואה, עדין לא היה בכך כדי לפטור את המערער מאחריות פלילתית למעשה. ואבאר.

תנאי לתחולת סיג או השפויות לאחריות הפלילית הוא כי על הטעון לסייע להיות חסר יכולת של ממש להבין את אשר הוא עשה או את הפסול שבמינו או להימנע מעשיית המעשה. כאמור, מסקנתו הסופית של ד"ר כנאהנה בחוות דעתו היא כי "מדובר בסביבות גבואה להיווט [של המערער] שרו במצב פסיכוטי בתקופת העבריה ושהתנהגותו בעת העבריה הייתה מושפעת בצורה ניכרת וקשורה למחשבות שווא אינטראקטיבית פרונואידית כלפי המתלוון, ואשר בעקבותיה לא היה אחראי למשעו" (עמ' 8 לחוות דעתו של ד"ר כנאהנה). כשהתבקש להבהיר את הדברים השיב ד"ר כנאהנה כי השימוש במונח "מושפע בצורה ניכרת" נובע מכך שעל אף שמצא שהמערער אצלו מושפע ממחשבות שווא של יחס כלפי המתלוון – ולפיכך המערער האמין כי המתלוון עתיד להזיק לו – עדין עמדה בפניו האפשרות לפנות לדרכו התמודדות שונה מתקיפת המתלוון, אך הוא לא עשה כן בשל חוסר אמון בסובבים אותו עולה כדי מחלוקת נפש הנדרשת לתחולת הסעיף (עמ' 130 לפרטוקול הדיון מיום 1.3.2015 בבית המשפט המחויז). לפיך, אף במצב הדברים שמתאר ד"ר כנאהנה, מחשבות השווא של המערער כלפי המתלוון אמונה השפיעו על פעולות המערער, אך לא הפכו אותו לחסר יכולת של מימנו למנוע מעשיית המעשה או להבין את הפסול שבמינו כנדרש להקמת תחולת הסיג. הדברים נכונים ביותר שאת לעניין העבריות שבין הורשע המערער ומתיחסות לתקיפת הסוררים; שכן לעניין זה הודה ד"ר כנאהנה מפורשות שאינו יכול לומר שבעו מהמצב הפסיכוטי שבו לדייו היה מצוי המערער, ונראה שתקיפת הסוררים נבעה ממאפייני אישיות ראשוניים של המערער (עמ' 130 לפרטוקול הדיון מיום 1.3.2015 בבית המשפט המחויז). הנה כי כן, אף על פי חוות הדעת של ד"ר כנאהנה, לא הצליח המערער להקים ספק סביר לתחולת הסיג בעניינו.

23. על כן, אף אם נפל פגם מסוים בהນמקתו של בית המשפט המחויז להעדרת חוות דעתו של ד"ר גרינשפון, בדיון נקבע כי לא מתעורר ספק סביר באשר לכשירותו של המערער להבין את הפסול שבמינו או להימנע מהם, והוא נושא באחריות פלילתית; וזאת מהטעמים שהוזכרו לעיל. משנקבע כי המערער אחראי למשעו גם על פי חוות דעתו של ד"ר כנאהנה – שעלייה מתייל המערער את עיקר יהבו – מתייתר הצורך לדון בנפקות העובדה שהמערער לא העיד במסגרת ההליך, ובעניין המשקל שיש ליתן לרשותו המתפתחת של המערער בנסיבות העניין; שכן אין בהחלטה כדי לשנות את תוצאות פסק הדיון.

24. באופן חלופי לערעור על הכרעת הדין, קובל המערער גם על גזר הדין, בטענה שיש להפחית מן העונש שהושת עליו היות שהוא עומד בתנאי סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין שעניינו קרבה לסייע לאחריות פלילית.

25. סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מגדיר רשיימה של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, שבהן נדרש בית המשפט להתחשב בקביעת מתחם העונישה ההולם. בין אלה מורה סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין, שאלוי מפנה המערער, כי בשלב קביעת המתחם על בית המשפט לשקל את "הקרבה לסייע לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'א". בהקשר זה לא די כי הנאשם יעורר ספק סביר בקיומה של נסיבה זו, והרף הנדרש להוכחת קיומה של נסיבה מキילה לפי סעיף 40ט(א) הוא רף ההוכחה הנדרש במשפט אזרחי - קרי, מażן הסתברויות; וזאת בהתאם כאמור בסעיף 40(ג) לחוק הקובע כך:

בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מחייבת הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה מעבר לספק סביר; בית המשפט יקבע כי התקיימה נסיבה מキילה הקשורה בביצוע העבירה אם היא הוכחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט אזרחי (ההדגשות הוספו-עיב').

(להרחבה וביקורת על רף ההוכחה הנדרש להוכחת נסיבות מキילות הקשורות לביצוע העבירה, ראו: רות קנאן "ראיות בשלב גזירת הדין – בעקבות הצעת החוק להבנית שיקול הדעת השיפוטי בעונשה" ספר דוד ונר 265 (2009); והשוו: ענת הורוויץ "סעיף 300א לחוק העונשין: על משמעות הבדיקה בין יסודות העבירה לנסיבות רלוונטיות לעונש" ספר הרמן 517 (2009)). משזהה המוגרת הנורמטיבית, המצב הוא שהמעערר לא עומד ברף ההוכחה הנדרש. הטעמתי לעיל מדוע יש להעדיף את חווות דעתו של פני גרינשפן על פני דעתו של ד"ר כנאהנה, וטעמים אלה יפים גם לעניין סוגיות הקרבה לאחריות פלילית; ככלала יש להוסיף את התרשומות הבלתי אמצעית של בית המשפט המחויז מד"ר גרינשפן עד מהימן שעדותם מקצועית וסודורה. מכאן, אף שלא היה מקום לדוחות את חווות דעתו של ד"ר כנאהנה על הסוף כפי שעשה בית המשפט המחויז, כאמור אין די בעובדה זו כדי להוביל למסקנה כי מצבו הנפשי של המערער מצוי בגדרי סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין.

26. בהינתן שאין הצדקה לקבוע קרבה לסייע לאחריות פלילית בעניינו של המערער על פי סעיף 40ט(א)(9) לחוק, אין בית המשפט המחויז כראוי בין השיקולים הרלוונטיים להזכיר קביעת מתחם העונישה, והן לעניין העונש בגדרו – וזאת תוך מתן משקל הולם למצוות הרפואית של המערער ולנסיבותיו האישיות. בתוך כך ניתן בית המשפט המחויז משקל בין היתר, לגילו הצעיר של המערער ולכך שאובחן במהלך מסטרו כחוליה נפש; וכן הצד الآخر העובדה שהקורבן בגין מתקדם, והאלימות שהפעיל המערער כלפיו היא ברף גבוהה ובוצעה בין כותלי בית הסוהר כלפי מי שהוא אסיר כמוותו. לא מצאתי אפוא כי יש מקום וצדוק להתערב בעונש שהטיל בית המשפט המחויז על המערער.

27. סוף דבר, אם תישמע דעתך לדחה את הערעור, han על הכרעת הדין han על גזר הדין.

השופט יי' דנציגר:

אני מסכימים.

שפט

השופט ני' הנדל:

אני מסכימים.

שפט

הוחלט כאמור בפסק דיןה של השופטת ע' ברון.

ניתן היום, ח' באלוול התשע"ז (30.8.2017).

שפטת

שפט

שפט